

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Pomen bianco-podpisov na menici. Lastna, ali trasirana menica? Ugovor iz naredbe od 6. oktobra 1853, št. 200 drž. zak., je dopusten tudi tedaj, kadar se je menica izpolnila neopravičeno.

Tožiteljica *A* je vložila proti tožencu *B* menično tožbo in zahtevala: Toženec *B* je dolžan kot izdatelj edine menice z dne 20. avgusta 1901 plačati tožiteljici 7000 K s 6% obrestmi od 21. februvarja 1902 in stroške v 3 dnevih proti izvršilu.

Plačilni nalog je izšel v zmislu tega zahtevka.

Toženec je vložil ugovore, trdeč, da v tožbi navedena menica ni lastna menica, nego trasirana menica, kojo je on (toženec) le kot izdatelj podpisal, a grofica *C* jo je pozneje akceptirala; poznejšnja prememba menice v lastno menico se je proti volji toženca in brez njegove vednosti, toraj krivično zvršila; ko je toženec menico podpisal, nič ni bilo govora o akceptaciji, nego le, da jo on (toženec) podpiše še skupno s tretjo osebo *Z*? kot izdatelj; kakor trasirano menico jo je tudi sprejemnica grofica *C* naprej oddala in vsled tega sta jo toženec in *D* »a tergo« kot indosanta podpisala ter je taka menica prišla tožiteljici v roke, ker se tudi nahaja na hrbtu menice njen pečat. — Nadalje je toženec navajal, da bi bilo napraviti menični protest v zmislu čl. 41 men. r., a ker se je to opustilo, toženec meničenopravno ni več zavezan. Zahteva torej toženec, da se plačilni nalog razveljavi in tožiteljico obsodi v stroške.

Na ustni razpravi je še toženec omenil, da se je med njim in grofico *C* dogovorilo, da se hoče izdati trasirana menica, da sta se potem on *m D* na praznem meničnem blanketu, kateri je samo kazal znesek 7000 K, podpisala kakor izdatelja ter zajedno na hrbtu kot indosanta, da sta to menico grofici *C* izročila, ki je menici dodala svoj podpis z besedo »sprejela«. — Ta menica se je prvotno tudi iztožila edino le proti sprejemnici *C* in se je na podlagi izposlovanega plačilnega naloga tudi že izvršila rubežen; poznejšnja preureditev menice je torej lastnovoljna in proti zakonu.

Tožiteljica je replicirala, da je toženec še pred razpravo vso menično svoto brezpogojno plačal in se mu je radi tega tudi izročila pobotana menica; ker je še tudi plačal stroške, je očitvidno brezpogojno priznal menično svojo obvezo. Tožiteljica je dalje priznala, da so se nahajali na menici podpisi, kakeršne toženec navaja, da je *D* to menico tožiteljici doposlal ter so se potem *indosamenti*, češ nepotrebni, prečrtali; ker pa so sploh bili podpisi dani »in bianco«, je končno tožiteljica sama menico izpolnila za lastno, misleča, da se je hotelo izdati le lastno menico.

Dež. trgovsko sodišče v Ljubljani je zahtevku toženca ugodilo in plačilni nalog razveljavilo.

Razlogi.

Po obojestranskem priznanju se je menica oddala na ta način, da je toženec podpisal spredaj prazen menični blanket, na katerem je bila zgol zapisana svota 7000 K, in da je na hrbtu pristavil svoj »giro«, da pa je grofica *C* šele po teh podpisih in po podpisih *JJ-a* svojo akceptacijo z izrazom »sprejela« zapisala čez podpisa izdateljev ter da je pozneje menica še ne povsem izpolnjena prišla v roke tožiteljice, ki jo je v drugih točkah izpolnila, pri tem pa »indosamenta« toženca in *D-a* prečrtala.

Nadalje je sodni dvor na podlagi navedeb strank v zvezi s predloženo korespondenco, iz katere se da nedvomno posneti volja toženca, da je le hotel prevzeti »giro« za akceptantinja *C*, dokazanim smatral, da toženec nikakor ni hotel sprejeti strožje menične obveze kot izdatelj, oziroma soizdatelj lastne menice, marveč je le hotel dati svoj »giro« za sprejemnico *C* v menično-pravni obliki. Ta način »jamstva« pa je le bil mogoč v obliki menice na lastni ukaz, ker za indosament je edino le upravičen remitent, odnosno izdatelj menice na lastni ukaz. To, da je tožiteljica izpolnila menico kakor lastno, je očitvidno protipravno, in iz tega se ne dajo izvajati menične pravice napram tožencu. Ako pa bi se hotelo meniti, da je le-ta menica trasirana, tedaj ji manjka bistven znak: ime trasata; na drugi strani pa bi bila menična tožba proti tožencu kot izdatelju in indosantu le takrat mogoča, ako bi se bila menica pravočasno za plačilo prezentirala, to pa se je opustilo.

Ugovori so bili torej utemeljeni in je bilo plačilni nalog razveljaviti.

Druga instanca je rzsodbo potrdila iz razlogov:

Po vsej pravici je prvo sodišče smatralo, da priznana izpolnitev meničnega blanketa je nepravična in da tudi v zmislu čl. 7 men. r. in just. min. naredb z dne 6. oktobra 1853 št. 200 drž. zak. izključuje vsako menično moč, kajti, da se je nameravalo izdati trasirano menico, je nedvomno dokazano po predloženih nahrbtnih podpisih toženca in soizdatelja *D*, kakor tudi po akceptu grofice *C*, in zategadelj ni bilo dopustno, ako se je brez vednosti izdateljev njuna izražena zaveza hotela premeniti in razširiti s prečrtanjem indosamentov ter se je tako proizročila nova menična izjava v obliki lastne menice. Razun tega pa je še bistvo prevzete menične obveze, češ, da je »menični giro«, tožiteljica sama izrecno pripoznala glasom pisma njenega zastopnika, tožencu priposlanega dne 4. marca in 20. aprila 1902.

Na podlagi tega jasnega stvarnega položaja je čisto brez pomena, ako se trdi, da manjka dogovor med tožiteljico in tožencem glede načina izpolnitve menice, in istotako tožiteljica tudi ni imela pravice prečrtati indosamentov češ, da na blanketu ni bilo razvidno ime trasata, kajti v akceptu grofice *C* se je jasno izrazila oseba trasata in v tem se je tudi razvidela kakovost zaželjene menice.

Dalje pa tudi ni vpoštovati, se je li zavedel toženec vsled njegove korespondence svoje menične obveznosti, ker ne gre v obče za takšno obvezo, marveč za nje način — ali izdatelj z nepogojno ali indosant z jamstvom kot »girant«? Prav tako je brez pomena trditev, da se je pripoznala pravna moč plačilnega naloga vsled baje brezpogojnega plačila menične svote s stroški vred. Saj je prav verjetno, kar toženec trdi, da je s plačilom le hotel preprečiti eksekucijo v varnost in priti v posest izvirne menice. Te navedbe le preveč podpira dejstvo, da se ne strinja besedilo v prepisu predložene menice z izvirnikom. Vrhu tega pa iz tega plačila nikakor ni moči izvajati argumenta za presojo onih merodajnih formalnih pravnih obvez, ki se razmotrujejo samo v menični pravdi.

Bilo je torej priziv tožiteljice, kot neutemeljen, zavriniti.

Najvišje sodišče je z odločbo z dne 11. marca 1903, št. 2461 revizijo tožiteljice zavrnilo iz razlogov:

Revizija iz razlogov §-a 503 št. 2 in 4 c. pr. r. nikakor ni utemeljena. Razlog št. 2 se hoče v tem najti, ker prizivno sodišče ni dopustilo dokaza o tem, da je toženec dne 15. nov. 1902 celo svoto brezpogojno plačal, češ, da se je s tem nepogojno pripoznal dolg. Temu nasproti je omeniti, da se nikdar ne moremo ozirati na dejstva, ki so se vršila po vloženi tožbi; ako je namreč bil plačilni nalog z dne 11. novembra 1902 št. Cw. 264/2 že ob času izdaje pravno neutemeljen, tudi ne more postati pravno veljaven, oziroma utemeljen po naknadnih dejanjih toženca; nasprotno bi se bila morala tožiteljica, ko se je njej, kakor sama trdi, še pred izdano razsodbo tirjatev nepogojno in popolnoma plačala, — izdaji plačilnega naloga odpovedati, saj toliko, kolikor je bila plačana, ali bi bila morala zahtevek primerno skrčiti. Kar se pa tiče trditve tožiteljice, da je toženec vsled nepogojnega plačila cele menične svote s pripadki vred pripoznal ta dolg, ista ni resnična, ker je toženec že na razpravi pojasnil, zakaj da je menico rešil, ne da bi se v to pravno zavezanega čutil, in temu izvajanju je prizivno sodišče tudi pritrnilo, tedaj ni moči govoriti o tem, da je prizivno postopanje ostalo pomanjkljivo.

A tudi revizijski razlog št. 4 §-a 503 c. pr. r. ni utemeljen. Akoravno se namreč nič ni izrecnega dogovorilo glede izpolnitve menice, koja je dospela neizpolnjena v tožiteljčine roke, vendar tožiteljica ni bila upravičena menični blanket tako izpolniti, da je menica, ki je očitvidno hotela biti trasirana, dobila značaj lastne menice in s tem bistveno poostritev meničnopravnega jamstva na kvar toženca. Tako tožiteljica brez privo-ljenja toženca ni smela izpolniti menice.

Po pravici sta torej obe nižji instanci ugodili ugovoru toženca na podlagi naredbe z dne 6. oktobra 1853 št. 200 drž. zak., ker ta ugovor ni samo dopusten tedaj, kadar se je menica izpolnila v bistvenih točkah drugače, nego se je dogovorilo, marveč tudi takrat, ako se je izpolnila neopravičeno in toraj proti zakonu. To pa se je pri predmetni menici s tem storilo, da se je v menici tožiteljica zapisala za remitentinjo, akoravno se je iz menice, kolikor je bila ob času, ko jo je bila

sprejela tožiteljica, še neizpolnjena, dal posneti namen na njej podpisanih oseb, da se hoče izdati menica, potegnjena na lastni ukaz toženca in *D-a*. Da se je ta namen iz meničnega blanketa, kakor ga je tožiteljica sprejela, jasno razvidel, sta nižji instanci primerno utemeljili in zadostuje, da se v tem oziru opozori na razloge prvih rzsodeb. — Beseda »sprejeto« pred podpisom grofice *C.* je natanko namignila, na koga naj se menica potegne, in toraj ni umestno in utemeljeno, ako tožiteljica navaja, da je radi tega, ker trasat ni bil imenovan, mislila, da se je hotela izdati le lastna menica.

Revizijo bilo je torej zavrniti.

K. IV.

b) Določba ces. pat. z dne 5. julija 1853, št. 130 drž. zak., §-a 1. št. 3. lit. a) ni uporabna na poti v gozdu, ki jih da napraviti lastnik gozda in tako odtegne dotični svet gozdnemu obdelovanju. — Pogodba, s katero se ustanovi služnostna pravica vožnje čez kako parcelo, ni obvezna za singularnega naslednika v posesti parcele, ako se služnostna pravica ni dala vknjižiti na služneče zemljišče. — Izjemne določbe §-a 1500. obč. drž. zak. ne gre uporabljati tudi glede pravic, ki se ne pridobe potom priposestovanja.

C. kr. okrajno sodišče v K. je v pravdi Antona M. proti Silvestru B. z rzsodbo z dne 13. marca 1902 opravilna šte. C 25/2-4 zavrnilo tožbeno zahtevo, naj toženec pripozna, da mu ne pristojta služnostna pravica vožnje čez tožiteljevi gozdni parceli št. 2590/127 in 2590/128 d. o. St. kot služneči zemljišči v korist njegove pare. št. 1590/133, gozda, in št. 1863. travnika iste davčne občine, kot gospodujočih zemljišč in da mora v bodoče opustiti vsako dejanje, ki bi se značilo za izvrševanje te služnosti.

Svoj izrek je sodišče utemeljilo s tem, ker je toženec dokazal, da je služnostno pravico vožnje pridobil s pogodbo, ki jo je sklenil s tožiteljevim posestnim prednikom, njegovim očetom Jožefom M.; ker je tožitelju ob času, ko je prevzel s preprodajno pogodbo posestvo od svojega očeta, bilo znano, da zadevno služnostno pravico izvršuje tudi toženec, kajti pot je bila dobro in globoko izvožena, torej očitna, in je tožitelj živel

na domu svojega očeta, in končno, ker tožiteljev oče in posestni prednik ni mogel odstopiti več pravic, nego jih je imel sam (§ 442 obč. drž. zak.), na preprodanem zemljišču pa se je izvrševala zadevna služnostna pravica.

Zoper to rzsodbo je vložil tožitelj priziv iz razloga napačne pravne presoje stvari sklicujoč se na določbo §-a 43. ces. pat. z dne 5. julija 1853, št. 130 drž. zak., po kateri bi bil toženec v vprašanju stoječo služnostno pravico mogel zadobiti le s pismeno sklenjeno pogodbo, dočim je po njegovih dejanskih navedbah sklenil le ustno pogodbo.

V prizivnem priobčilu je zanikal toženec, da bi bile v tem slučaju uporabne določbe ces. pat. z dne 15. julija 1853, št. 130 drž. zak., ker gre tir za redno, stanovitno, vsakomur očitno, obče rabljeno pot skozi gozd, katera se je pred kakimi 18 leti preložila na pripravnejšo progo, katero so potem tožiteljev prednik, toženec in mnogi drugi sosedje nadelovali, in po kateri vozi od takrat vsak, ki potrebuje tamkaj kake vožnje. Take vozne poti skozi gozde ne služijo kot poti za izvrševanje služnostne pravice vožnje, nego so združne poti ter v sopesesti vseh združnikov, o čemer govori § 503. obč. drž. zak., ali pa so javne poti po §-u 4. zak. z dne 28. julija 1889 št. 17 dež. zak. za Kranjsko in §-u 28. št. 3. obč. reda za Kranjsko.

C. kr. okrožno sodišče v Novem mestu je z rzsodbo z dne 14. maja 1902 opr. št. Bc I. 17/2-9 tožiteljevemu prizivu ugodilo, rzsodbo sodišča 1. instance predrugačilo in spoznalo po tožbeni zahtevi.

Razlogi.

Ni dvoma, da gre v le-tem slučaju za služnost, spadajočo med take, na katere so uporabne določbe ces. pat. z dne 5. julija leta 1853, št. 130. drž. zak. V zmislu §-a 43. tega patenta pa je moči v času po njegovi razglasbi pogodbenim potom take služnosti pridobiti le s pismeno pogodbo, dočim se toženec sklicuje samo na ustno sklenjeno pogodbo.

Pa tudi, ko bi bila ta pogodba sklenjena pravoveljavno in bi vsebovala pravni naslov v zmislu §-a 480. obč. drž. zak., ne bi bila pravnoobvezna za tožitelja, ker je on le singularni naslednik svojega očeta in prednika v posesti parcel št. 2590/127 in 2590,128 d. o. St. in služnostna pravica vožnje na prepoda-

nem posestvu ni vknjižena, po §-u 443 obč. drž. zak. pa se z lastjo nepremičnin prevzamejo samo na njih vknjižena bremena. Okolnost, da je tožitelj vedel o pogodbi in o tem, da po vozni poti vozi tudi toženec, ni odločilna, ker določba §-a 1500. obč. drž. zak. velja samo za pridobitve po priposestovanju.

V prizivnem priobčilu navedeni ugovori, da se znači vozna pot kot zadružna ali kot javna pot, so novote, na katere se v zmislu §-a 482. c. pr. r. ni bilo ozirati.

C. kr. najvišje sodišče je z razsodbo z dne 22. julija 1902 št. 9259 vsled toženčeve revizije, v kateri se prizivnemu sodišču očita napačna pravna presoja stvari (§-a 503. št. 4 c. pr. r.) glede vseh izrečenih pravnih nazorov, potrdilo razsodbo sod. II. instance iz njenih razlogov, a s popravkom, da določbe ces. pat. z dne 5. julija 1853 l. št. 130. drž. zak. na le-ta slučaj niso uporabne, ker veljajo v zmislu §-a 1. il. 3., *lit. a)* le za one poljske služnosti, katere se izvršujejo na gozdnem svetu, ali na svetu, odmenjenem za gozdno obdelovanje, dočim se je svet, na katerem se v pričujočem slučaju izvršuje prepirna služnost, ker ga je lastnik pripravil za vozno pot, odtegnil s tem namenoma gozdnemu obdelovanju in se torej ne more smatrati za svet, kakoršnega ima v mislih navedena zakonova določba.

A. *Leveč.*

c) Javno dobro je v zmislu §-a 311 o. d. z. „res extra commercium“, dokler služi javnemu prometu, in priposestovanje lastnine na njem je v zmislu §-a 1455 o. d. z. nedopustno. Priposestovanje delov javnih cest je nemožno tudi zaradi tega, ker je po §-u 7. zakona z dne 26. oktobra 1874 št. 27. dež. zak. za Kranjsko vsaka poraba cestnega telesa prepovedana.

Občina Št. P. je zahtevala v tožbi, vloženi pri c. kr. okrajnem sodišču v Novem mestu, naj se razsodi, da je toženi M. P. dolžan priznati, da spadajo deli zemljišča, meječega na njegovo njivo, k javni poti pare. št. 1169 k. o. Št. P., in dolžan odstopiti te dele k omenjeni javni poti.

Okrajno sodišče je z razsodbo z dne 19. oktobra 1902. C 21/2-16 tožbeni zahtevek zavrnilo z ozirom na to, da se tudi javno dobro da z izključnim vživanjem priposestovati, da je toženec

v zvezi s svojimi predniki prepirni prostor užival skozi 40 let in ga torej priposestvoval.

Prizivno sodišče v Novem mestu je ugodilo z odločbo z dne 11. novembra 1902, Bc. I. 53/2-29 popolnoma tožbenemu zahtevku.

Razlogi.

Da je cesta pare. št. 1169 d. o. Št. P. javno dobro, dokazano je po zemljiškoknjižnem izpisku z dne 30. januarja 1902, in da spada sporni, od tožnice zahtevani prostor k navedeni cestni parceli, dognano je po izreku izvedencev. Kot k javnemu dobru spadajoči del je pa prepirni prostor po §-u 311 o. d. z. odtegnjen posesti in ga torej v zmislu §-a 1455 leg. cit. ni možno priposestovati.

A tudi, ko bi nazor, da se javno dobro, ker njegova pridobitev ni zabranjena (§ 1455 o. d. z.), da priposestovati, pravilen bil, ni prvi sodnik pravno stvari prav presodil, kajti po izpovedbah zaslišanih prič prepričalo se je prizivno sodišče, da je bila poleg brega kolovozne poti na strani toženčeve njive že od nekdanj do najnovejšega časa steza. Ta steza je držala prav po sedaj prepirnem prostoru in služila vaščanom za pešpot, prepirni prostor se je torej tudi dejanski uporabljal kakor javno dobro (§ 288 o. d. z.). Iz tega pa izhaja, da toženec spornega prostora ni mogel priposestovati, ker ga ni izključno posedoval in užival vso priposestovalno dobo.

Končno pa se je sodišče po izreku zvedenca, da se je javna pot preložila radi tega, ker se je voda po nekoliko zakrivljeni in navzdol viseči javni poti odtakala na strani ravno nasproti toženčevi njivi in tamkaj trgala zemljo ter jo splavljala navzdol, dočim se je na nasprotni strani torej ob toženčevi njivi vedno odlagalo nekaj zemlje vsled deževja in oranja, — prepričalo, da se je breg ob toženčevi njivi od leta do leta vedno bolj pomikal na javno pot in da se je njiva toženčeva s tem širila. Dognano torej ni, da bi bil toženec ravno sporni prostor užival vso priposestovalno dobo.

C. kr. najvišje sodišče je z rabsodbo z dne 28. januarja 1903 št. 17545 potrdilo sodbo prizivnega sodišča.

Razlogi.

Po ugotovitvah sodišč I. in II. instance je pare. št. 1169 d. o. Št. P. javno dobro in se tudi sedaj še uporablja kakor tako. Dokler pa ta uporaba traja, je ta prostor po §-u 311 o. d. z. »res extra commercium« in vsaki zapedbi po §-u 1455 o. d. z. in sosebno priposestovanju odtegnjen. Že iz tega razloga je prizivno sodišče ugodilo po pravici tožbenemu zahtevku in se po vsej pravici ni oziralo na zahteve toženca, opirajoče se samo na priposestovanje. Razun tega pa o priposestovanju spornega prostora ne more biti govora, ker si je toženec posest istega pridobil sukcesivno v teku mnogo let in ker toženec ni dokazal, na katerih delih je priposestovalno posest izvrševal vsaj 40 let (§ 1472 o. d. z.), in ker je po §-u 7 zak. z dne 26. oktobra 1874 št. 27 d. z. za Kranjsko vsaka poraba cestnega telesa ne le prepovedana, temveč celo kazniva. Iz zadnjega razloga je pa tudi priposestovanje služnostne pravice na spornem prostoru po tožencu in njegovih posestnih prednikih nedopustno. Nazoru toženca, da se današnji sporni prostor že dolgo ne uporablja za javno cesto in da je vsled tega prenehal biti javno dobro, se ne more pritrditi, ker pride v poštev le vse ocestje kakor celota, to pa služi še danes javnemu prometu.

Pernuš.

d) Vsprejeti je dedno prijavo, četudi je bila podana potem, ko se je zapuščinska razprava že sklenila, a tozadevni sklep še ni pravomočen (§ 120 zap. pat.).

C. kr. okr. sodišče v Celju je s sklepom od 22. oktobra 1902 A 832/1-15 dedno, na podlagi zakona pogojno izrečeno prijavo k zapuščini dne 10. decembra 1901 v Zadobrovi umrle Barbare K., ki sta jo podala zapustničina sina Jernej in Pavi K., vzelo na znanje in zapuščinsko razpravo zapuščinskooblastno odobrilo. Glede dedne pravice zapustničinega sina Gregorja K. je pa izreklo, da se nanjo v zmislu § 120 ces. patenta z dne 9. avgusta 1854 št. 208 drž. zak. ni moglo ozirati, ker isti ni hotel oddati dedne prijave.

Vsled rekurza Gregorja K. je pa c. k. r. o k r o ž n o s o d i š č e v Celju storilo nastopni sklep z dne 9. decembra 1902 R 1 206/2-1:

Rekurzu, v kolikor je naperjen proti sprejemu zapuščinsko-razpravnega zapisnika in proti odobrilu zapuščinske razprave, se ne ugodi in potrdi izpodbijani sklep prve instance. Sklepanje o v rekurzu novostavljenih predlogih, naj se sprejme rekurentova izjava, da se zdaj prijavi za dediča k zapuščini Barbare K. nepogojno na podlagi oporoke, in naj se zaslišijo oporočne priče pod prisego, pa se prepušča razpravnemu sodišču.

Razlogi.

V pismeni oporoki z dne 10. marca 1900 je postavila Barbara K. svojega sina, rekurenta Gregorja K. za glavnega dediča tako, da naj prevzame celo zapuščino za 4000 K in naj izplača v oporoki navedena pobožna volila, a nujna dediča, Janeza in Pavla K. je zapustnica v oporoki popolnoma zamolčala. Ta dva sta torej zahtevala svoj dolžni del, in vsled tega se je zapuščinska imovina popisala in cenila na 12.002 K 67 v.

Kakor je iz razpravnih spisov razvidno, rekurent na noben način ni hotel oddati izjave, ali se prijavi na podstavi oporoke za dediča ali ne, in čeprav so ga sodnik, sodni komisar in celo njegov pravni zastopnik poučili in opozarjali na zakonite nasledke, ako se ne izjavi, je ponavljal rekurent samo le-te besede: »da se testamenta drži«.

Nato je razpravno sodišče razpravljalo zapuščino samo le z rekurentovima bratoma Janezom in Pavlom K., ki sta se na podlagi zakona dedičema prijavila; odkazalo jima je zapuščino vsakemu do polovice in je z rekuriranim sklepom zapuščinsko razpravo zapuščinsko-oblastno odobrilo.

Ta sklep izpodbija rekurent z rekurzom in navaja, da oporoka z dne 10. marca 1900 ni pismena, temuč ustna oporoka, da je ustna oporoka druge vsebine, kakor pismena, da je namreč rajnka določila v oporoki, da se mu mora iz onega zneska, ki presega vrednost zapuščine nad 4000 K, izplačati njegova dedščina po očetu z vsemi zapadlimi obrestmi od dne očetove smrti, in da on (rekurent) zavoljo tega, ker se ta oporoka ni hotela vzeti za podlago zapuščinske razprave, ni mogel nastopiti zapuščine na podlagi nepravilne oporoke.

Ne glede na to, da rekurent v teku večkrat preloženih razprav o tem nič ni omenil, pa ta okolščina, če bi tudi bila res-

nična, rekurenta nikakor ni ovirala prijaviti se dedičem bodisi na podstavi pismene, bodisi na podstavi ustne oporoke, kajti jasno je, da se mora pri računu dolžnega dela rekurentova očetova dedščina kot dolg od imovine odšteti in se je to zgodilo tudi v le-tej razpravi (§ 785 obč. drž. zak.).

Razpravno sodišče je ravnalo strogo po določilu §-a 120 razpr. pat. in torej ni nobenega zakonitega razloga, da bi se razveljavil izpodbijani sklep. Ako je rekurent še le zdaj uvidel, da ni prav storil, ko se ni prijavil dedičem, in ako hoče rekurent zdaj dokazati dedno pravico, treba poprej dognati postopanje, predpisano v §-ih 125 in 126 razpr. pat., in še le potem je moči ponoviti zapuščinsko razpravo. — Rekurz je torej neutemeljen in ga je bilo zavriniti; sklepanje o navedenih predlogih pa je bilo prepustiti za to pristojni prvi instanci.

C. kr. najvišje sodišče je na revizijski rekurz Gregorja K. proti zgoraj navedemu sklepu okrožnega sodišča v Celji, ter dalje na revizijski rekurz Jerneja in Pavla K. proti sklepu okrožnega sodišča v Celji od 2. februarja 1903 R I 19/3-1, s katerim se je vsled rekurza Gregorja K. razveljavil sklep okrajnega sodišča v Celji od 28. decembra 1902 A 832/1-21 in se je le-temu sodišču zaukazalo, vsprejeti njegovo dedno prijavo k zapuščini — sklenilo dne 10. marcija 1903, da se revizijskemu rekurzu Gregorja K. ugotovi, in sklepa okrožnega sodišča v Celju od 9. decembra 1902 R I 206/2-1 in okrajnega sodišča v Celju od 22. oktobra 1902 A 832/1-15 razveljavita, in zaukazalo je okrajnemu sodišču, da naj po zakonu reši dedne, od Gregorja K. iz naslova oporoke, a od Jerneja ter Pavla K. iz naslova zakona oddane prijave. — Revizijski rekurz Jerneja in Pavla K. pa je zavrnilo.

Razlogi.

S sklepom okr. sodišča v Celju od 22. okt. 1902 A 832/1-15 se je po zmislu §-a 120 zap. pat., izključivši Gregorja K., ki ni bil oddal dedne prijave, odobrilo zapuščinskorazpravni zapisnik, sestavljen z Jernejem in Pavlom K., ki sta se bila prijavila za dediča iz naslova zakona. Toda Gregor K. je pred pravomočnostjo tega sklepa in izpodbijajoč, ga prijavil se dedičem iz naslova oporoke. Ker prej zapuščinska razprava ni še bila sklenjena, zato je bilo dedno prijavo, podano po preteku v §-u 120 zap. pat. do-

ločenega roku, temeljem §-a 122 ibid. vsprejeti. Zato pa je sklep rekurznega sodišča od 2. februarja 1903 R I 19/3-1, s katerim se je okraj, sodišču zaukazalo vsprejeti dedno prijavo, v zakonu utemeljen in bilo ga je na revizijski rekurz zakonitih dedičev potrditi. Ker pa se je Gregor K. prijavil dedičem, predno je sklep od 22. oktobra 1902 A 832/1-5 stopil v pravno moč, in ker se je po vsprejetju dedne prijave, ki jo je smatrati za veljavno že v času, ko je bila izročena, spremenil položaj, kajti opraviti je sedaj z dedno prijavo Gregorja K., ki je bila podana pred sklepom razprave, odnosno pred izdanim prisojilom, bilo je potemtakem sklep od 22. oktobra 1902 A 832/1-13, ker ne ustreza več stvarnemu položaju, razveljaviti in okr. sodišču zaukazati, da postopa nadalje po zakonu.